

79244
+

90363/1960

GLASILO KOLEKTIVA IN DUPLATI JARŠE

ŠT. 1 — VIII.
JAN. 1959
CENA 10 DIN

VSEBINA:

Janko Ukmar — Naš proizvodni načrt

Janez Strojan — Sindikalna podružnica je pregledala delo

Lado in Otmar — Kaj je novega v novi kolekciji

Kamillo Marinc — Naš dom ob Jadranu

Otmar Lipovšek — V rojstni hiši aspirina

Slavko Zagar — Gregorc Pavla: »Tudi kasneje bi še delala«

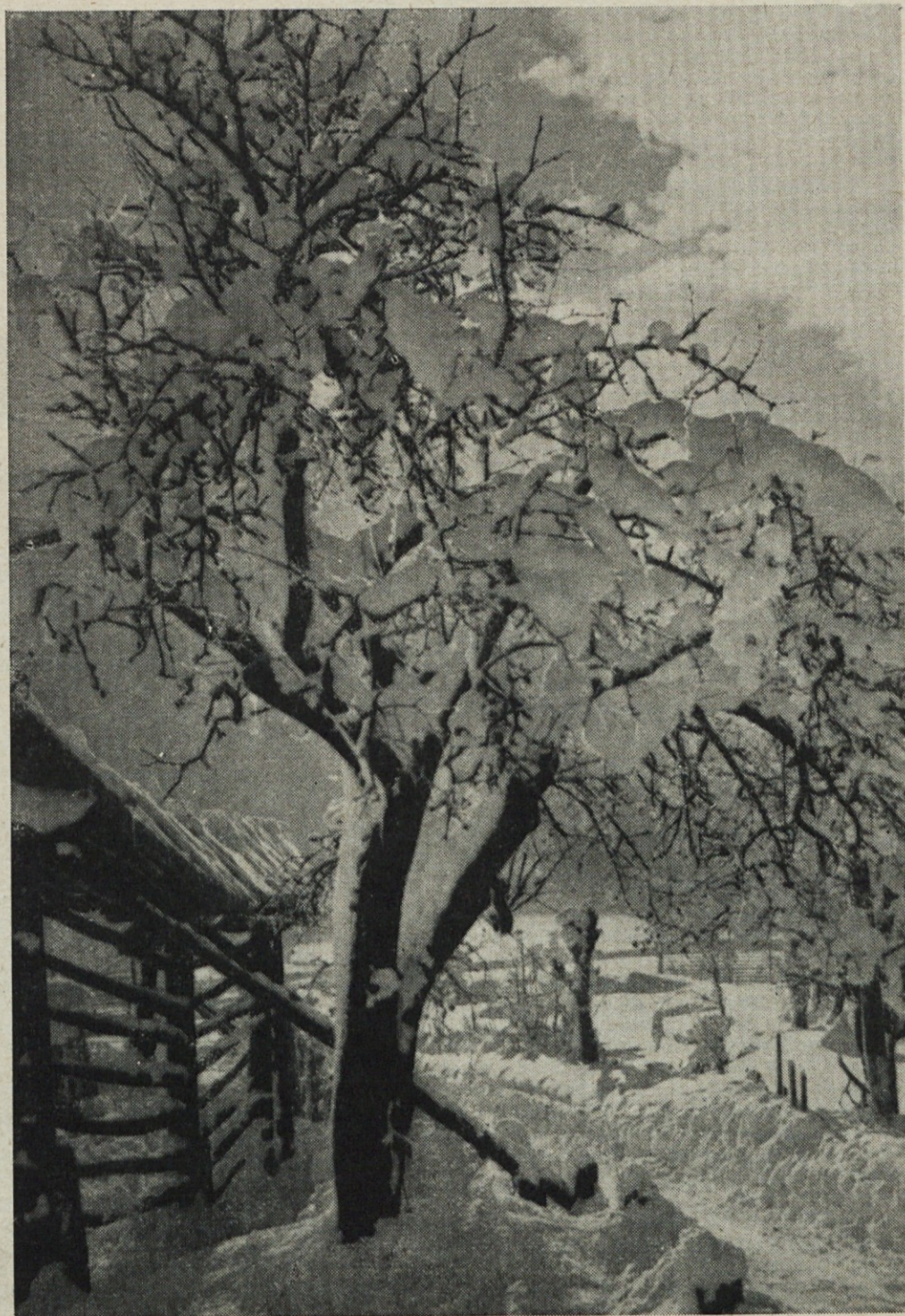
Franc Rebernik — Kako smo delali

Janez Strojan — Nesreče v decembru

Dr. Jerovec F. — Najboljši šahisti sveta

Vera Habjan — Personalne spremembe

Izdaja v 750 izvodih kolektiv tovarne »INDUPLATI«. Odgovorni urednik: Otmar Lipovšek. — Natisnila in klišeje izdelala Tiskarna »Jože Moškrič« v Ljubljani

»INDUPLATI« Jarše
nove telefonske številke

Direktor 923-306

Prodaja 923-307

Nabava 923-308

Hiš. centrala 923-309

Naš proizvodni načrt

Leto 1958 je za nami. Bilo je nadvse uspešno v proizvodnem in finančnem pogledu. Prav te dni se seštevajo poslednji kilogrami preje in metri tkanin, prav te dni seštevamo milijone, ki so odraz naših prizadevanj v minulem letu. Vsakemu bomo lahko z veseljem in ponosom dejali: presegli smo naš načrt, presegli kljub težkočam, ki so naše stalne spremljevalke.

V letošnje leto stopamo z drugačnim proizvodnim načrtom kot prej. Ukinili smo nočno izmeno. V proizvodnem smislu je s tem najbolj prizadeta predilnica. Vemo pa, da bi do tega slej ali prej moralo priti. Država je podpisala mednarodno konvencijo o zaščiti žena, ki med drugim prepoveduje tudi nočno delo. Obstoja sicer možnost, da se obdrži delo v treh izmenah z različnim delovnim časom za vsako izmeno, ali pa, da se zaposli za nočno izmeno samo moška delovna sila, vendar bi bila to vseeno le začasna rešitev. Če smo torej že nekako prisiljeni ugrizniti v to kislno jabolko, potem ugriznimo enkrat, pa takrat krepko.

V primerjavi z lanskim, bo v letošnjem letu proizvodnja v predilnici manjša za 110 000 kg. Lanene dolge in lanene kratke preje bomo sicer spredli prav toliko, kot v letu 1958, to je vsake po 210 000 kg. Občutno pa se bo zmanjšala proizvodnja konopljene preje, kajti prav ta sistem je imel tudi nočno izmeno.

Konopljene dolge preje bomo po proizvodnem načrtu spredli le 120 000 kg ali 60 000 kg manj, in konopljene kratke preje le 130 000 kg ali 50 000 kg manj kot l. 1958. Vzporedno s tem je bilo treba spremeniti tudi sestav proizvodnega načrta za tkalnico. Zvišali bomo proizvodnjo bombažnih tkanin za 200 000 m² v primerjavi z lanskim letom, in tako dosegli številko 1 200 000 m². Proizvodnja lanenih in pollanenih tkanin ostane v višini 1 800 000 m² ista. Zmanjša pa se po načrtu za 80 000 m² proizvodnja konopljenih in polkonopljenih tkanin v primerjavi z lanskim letom in bomo tako teh tkanin stkali le 420 000 m². Če sedaj vse to seštejemo, potem dobimo sledeči zaokroženi načrt proizvodnje za leto 1959:

V predilnici — 670 000 kg lanene in konopljene preje ali 110 000 kg manj kot lani in
v tkalnici — 3 420 000 m² bombažnih, lanenih in konopljenih tkanin ali 120 000 m² več kot lani.

Več bomo torej naredili bombažnih tkanin, da bomo na ta način krili primanjkljaj pri konopljenih tkaninah.

V obeh obratih pa je naš letošnji načrt prilagojen delu v dveh izmenah, dokaj visok. Že sedaj moramo zastaviti vse sile, da ga dosežemo in presežemo. Iz lanskega letnega izkušenj vemo, da se nam to dobro obrestuje. J.

Sindikalna podružnica je pregledala svoje delo in si zadala naloge za v bodoče!

(Piše Janez Strojani)

Sindikalni izvršni odbor je sklical v četrtek dne 4. decembra 1958 redni letni občni zbor vseh članov ozir. izvoljenih delegatov. Še pred tem so bili občni zbori pododborov, na katerih so predsedniki podali poročila. Na teh zboreh so bili izvoljeni tudi delegati za občni zbor, in to iz vse podružnice 150. Občnega zbora podružnice pa se je udeležilo 124 delegatov. Občnega zbora podružnice so se nadalje udeležili še predstavniki podjetja, predstavniki organizacij v podjetju, zastopnik sindikalnega sveta Domžale ter poslanka v republiškem svetu proizvajalcev. Izvoljeni in navzoči delegati so bili pretežno mlajši ljudje, kar je zelo razveselljivo.

S pozdravom na navzoče, predvsem pa gostov, je občni zbor otvoril predsednik dosedanjega I. O. tov. Drašček Kristijan. V uvodu je predlagal dnevni red, ki je bil soglasno sprejet.

Delovni predsednik tov. Jeraj Franc je nato nadaljeval delo in povabil predsednika podružnice tov. Draščeka, da poda svoje poročilo.

Tov. Drašček je v svojem referatu poročal o finančnem poslovanju, o delavskem samoupravljanju, o sodelovanju med organizacijami v podjetju, o fizikalni dejavnosti ter o delu Izvršnega odbora, pododborov in o delu posameznih poverjenikov. Pri finančnem poročilu je omenil uspehe, katere je dosegel kolektiv v preteklem letu. Ti uspehi so odraz dela, je rekel tov. Drašček, katerega je opravil celotni kolektiv s svojo marljivostjo in pridnostjo. Izrazil je dalje zadovoljstvo za te uspehe, ki so plod dobrega dela med vsemi organizacijami. Vloga delavskega samoupravljanja je bila podčrtana, ker je odigrala vidno vlogo pri upravljanju podjetja po proizvajalcu.

V poročilu smo pogrešali kritiko ter sugestije za sklepe in načela za diskusijo.

Po referatu predsednika podružnice so poročali še predsednik »Tovariške pomoči«, ki deluje pod okriljem sindikalne podružnice, namestnik upravnika »kina Induplati« ter blagajnik I. O. sindikalne podružnice o finančnem poslovanju v preteklem letu.

Po teh poročilih se je razvila diskusija, v kateri so sodelovali delegati občnega zbora in tudi gostje.

Tov. Rakar je postavil vprašanje minimalnega osebnega dohodka. Tov. dr. Jerovec je objasnjal zastavljalcu vprašanja, pa tudi ostalim, postopek za izračun minimalnega osebnega dohodka ter omenil, da je to komplicirano delo, katerega je zelo težko objasniti. V bistvu sloni obračun na prispevkih, ki so progresivno večji, če je večji osebni dohodek.

Republiški poslanec tovarišica Bevk Francka je pozdravila skupščino ter spregovorila nekaj besed o družbenem standardu, o sodelovanju podjetja z občino, o razbremenitvi zaposlene žene in o vlogi sindikata v podjetju in občini. Višji življenjski standard je mogoče doseči le z večjo produktivnostjo dela, je rekla tovarišica Bevkova, zato je napak, da nekatera podjetja gledajo tako lokalistično na reševanje raznih vprašanj ter se zato razne uslužnostne delavnice (n. pr. krpalnice, likalnice, pralnice, otroški vrtci in podobno) ne rešujejo niti v občinskem merilu.

Tov. delovni predsednik je v nadaljevanju sprožil nekaj misli o higiensko tehnični zaščiti pri delu. Govoril je o obratnih nezgodah ter boleznih. Tov. Jeraj je omenil zneske, ki so potrebni za izplačevanje ponesrečencem in ki bi lahko v mnogih primerih odpadli, če bi ponesrečenci iskali takojšnje zdravniške pomoči. Podjetje Induplati je izplačalo v letu 1958 preko štiri milijone dinarjev samo za prekoračenje bolniškega staleža. Pozval je navzoče, da sami sodelujejo pri onemogočanju izkoriščanja bolniškega staleža.

Občni zbor je pozdravil nadalje podpredsednik krajevnega sindikalnega sveta Domžale tovariš Lado Trampuž. V svojem nagovoru na zbrani je tov. Trampuž omenil, da se delo sindikalne organizacije ne sme omejiti samo na podjetje, kjer delavec dela, pač pa tudi na kraj, kjer delavec živi v svojem prostem času. Dolžnost sindikalne organizacije je, da skrbi za izobrazbo svojih članov, ki naj odločujoče posegajo v probleme samoupravljanja. Tov. Trampuž je nadalje govoril o tarifni politiki, o analitični oceni delovnih mest ter o zakonih, katere izdajajo naši organi, pa so čisto premalo razumljivi oziroma delavci z njimi premalo seznanjeni.

Tovariš Ivan Vavpotič je pozval navzoče naj intervenirajo, da se kaj ukrene za izboljšanje delavnic, predvsem za kovačnico in varilnico, in ne nazadnje tudi za instalaterje.

Nadalje je bilo govora o skrbi za človeka, kateremu moramo še nadalje posvečati vso pozornost. Novi odbor ne sme izgubiti iz vida to poprišče dela. Pralni stroj, ki že pol leta stoji v podjetju neizkoriščen, je bil nadaljnji predmet diskusije. Pranje naj se uredi v posebni pralnici, kamor je treba namestiti tudi nabavljivi stroj in tako omogočiti pranje perila za naše delavce. S tem se bo prešlo k izvajanju predlaganega programa ter se močno razbremenila delovna žena.

Govorilo se je tudi o kinu, o čemer je bil zadolžen novi izvršni odbor, da ukrene potrebno na osnovi diskusije.

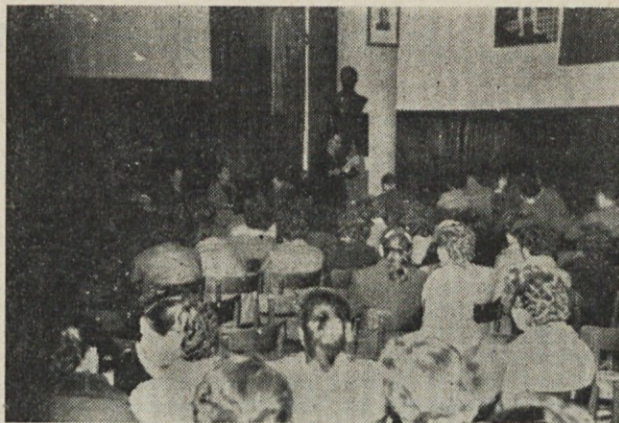
Želja, da bi prišlo iz kolektiva čim več predlogov, je važno vprašanje, saj bo postal s tem poudarek na samoupravljanju vidnejši.

O našem domu na Mali planini je poročal tovariš Kunc. Okoli tega doma je na planini in v dolini vedno dosti govorjenja, vendar do rešitve še ni prišlo in doslej še ni bil podan predlog, kako naj se dom dobro upravlja, da pa bo istočasno tudi izkoriščen. Naloga novega I.O. zato ne bo lahka, saj bo moral rešiti vprašanje realno in življenjsko. Prav tako je še vedno pereče vprašanje naše »trgovine«. Tudi o tem vprašanju se je že mnogo govorilo in reševalo, vendar tudi sedaj ni prišlo do zadovoljive rešitve.

V nadaljevanju je občni zbor govoril o higieni v podjetju, o dajanju tople malice in o drugih stvareh, ki so trenutno najbolj aktualne.

V imenu nadzornega odbora I.O. sindikalne podružnice je tov. Lipovšek podal poročilo o pregledu poslovanja in blagajniškega stanja (vključno pregled blagajniških knjig in prilog) ter izrazil zadovoljstvo in pohvalo nad najdenim. Na osnovi tega je občnemu zboru predlagal razrešnico sedanjemu I.O., katero so navzoči soglasno sprejeli.

Med volitvami in v času, ko je volilna komisija zbirala podatke o rezultatih, se je diskusija razvila še dalje in so bili sprejeti sklepi za prihodnje leto.

Delegati in gostje na občnem zboru

Sprejeti sklepi:

Sindikalna podružnica se mora tudi v bodoče boriti za večjo storilnost pri delu.

Posveti naj se več pažnje pri izkoriščanju surovin ter očuvanju strojev in naprav.

Poveča naj se delovna disciplina predvsem pri priходу na delo in pri odhodu z dela domov.

Z vzgojo in nasveti vplivati na zmanjšanje števila nezgod in na spoštovanje HTZ predpisov pri delu.

Pristopi naj se k revidiranju sedanjega tarifnega pravilnika, ki ne ustreza več.

Posveti naj se več pozornosti pri strokovni vzgoji delavcev s strokovnimi predavanji in tečaji.

Organom samoupravljanja naj se predloži načrt za organizacijo uslužnostnih delavnic, ki naj razbremenijo našo zaposleno ženo.

Predloži naj se načrt, kako v bodoče poslovati v našem domu na planini.

Vsi sklepi sej in blagajniške postavke, sprejete na I.O., naj se zabeležijo v zapisnik.

Zaključno so bili objavljeni rezultati volitev za nov I.O. sindikalne podružnice in ostale forume:

Drašček Kristijan (116 glasov), Klešnik Jože (116), Deržič Ivan (112), Giovanelli Lovro (110), Rakar Niko (110), Narat Milan (105), Jeretina Pepca (102), Sitar Vika (100), Kokalj Ana I. (93), Letnar Marija (90), Škarja Marija (88), Traven Marija (81), Požeg Pepca (78 glasov).

Kot delegata za republiški občni zbor tekstilcev in usnjarcev sta bila izvoljena tov. Drašček Kristijan in tovarišica Blejc Pepca.

Odbor »Prijatelji prirode« pa so: Tov. Kunc Božo, Čebulj Vinko in Odar Malka.

Poverjenik za Delavsko enotnost: Tovarišica Kavčič Magda.

Odbor »Tovariške pomoči«: Marks Rudolf, Kancilija Cilka, Zabavnik Franc, Rojc Edi, Starin Marija, Nusberger Oskar in Kuzmič Anka.

Ob 17. uri 10 minut je predsednik zaključil občni zbor ter želel novemu I.O. kar največ uspehov pri delu.

Zaključno želimo novemu odboru obilo uspeha tudi mi, saj bomo rezultatov deležni prav vsi.

Med podajanjem poročila

Kaj je novega v novi kolekciji?

Običajno smo pomladili kolekcijo tiskanih tkanin z novimi vzorci v jesenskem času. Kolekcijo za 1959 pa smo zasnovali na povsem novi bazi. Nismo se zadovoljili izključno z novimi tiskanimi vzorci, temveč smo prelevili tudi kolekcijo pestrotkanih artiklov, kateri so bili sedaj že leta v prodaji, v posameznih primerih pa celo desetletja.

K obema kolekcijama, katere sem že omenil, pa vključimo še tretjo, to je kolekcijo barvanih in impregniranih izdelkov, ki prav tako vsako leto menjajo barve — pač primerno modnim tonom in artiklom.

Obrat predilnice tako ne more sodelovati z novimi izdelki, upajmo pa, da se bo posrečil poizkus predenja z omakalnim sredstvom v mokri predilnici. S tem načinom predenja bi prejeli mehkejšo prejo, ki bi zadostila zahtevam po vpijanju vlage, kar pogrešamo predvsem pri naših brisačah in kuhinjskih brisalkah.

Novi časi so narekovali tako tkalnici kot ostalim oddelkom, da je treba odstopiti od dobrega starega pravila: »Do sedaj je bilo dobro, pa bo še v bodoče.« Nove potrebe zahtevajo nove tkanine, tako glede vzorcev, kakor tudi glede kvalitete.

V novi kolekciji je poleg drugega tudi več novih vzorcev brisač. Tradicionalne zelene, modre in rdeče bordure na brisalkah so zamenjale nove. Pisani vzorci bodo v prihodnje poživili kuhinje. Pri damast-gradlu za žimnice je poleg novih jacquardskih vzorcev sprejeta v kolekcijo boljša kvaliteta te tkanine z novimi vzorci za petičnejše kupce. Nadalje imamo v kolekciji neoplemenitenih tkanin nove močnejše in lažje tkanine za embalažo.

Tudi tiskarna je dala svoje kritične pripombe h tkaninam, namenjenim za tisk. Po želji naše filmske tiskarne so bile izdelane nove tkanine, katere bodo kot potiskana roba našle tržišče, in tako osvojile kot zmagovalce kupce, ki pa bo po potrebi dal še svoje pripombe, da bomo v prihodnje potrošniku še bolj ugodili.

Barvarna nastopa v novi kolekciji, kakor sem že omenil, z novimi modernimi toni, ki se hitro menjajo ter je tu posluh za tempo časa zelo oster, za kar se menjajo barve tudi med letom. Pač po potrebi.

Filmska tiskarna je sestavila tiskano kolekcijo s 6 novimi desseni za pregrinjala in zavese. Vzorci so sestavljeni iz drobnih rožic na lahkah artiklih, kar

je zelo dobro uporabno za manjše zavese. Nadalje je vrsta vzorcev z večjimi motivi izdelana na tkaninah, uporabnih za pregrinjala in večja okna. Tretji del predstavlja moderne vzorce, s katerimi se bomo morali tudi pri nas vedno bolj sprijazniti, saj iz izkušenj vemo, da nam vedno bolj prija moderno, torej ono, kar smo še do nedavnega odklanjali kot nemogoče. Tu velja pripomniti isto ugotovitev za glasbo, katero smo včeraj odklanjali, jo pa danes že smatramo za del potrebe. Proti toku vode se ne da plavati in kdor želi to poizkusiti, bo ostal sam, omagal bo in tok ga bo potegnil za seboj. Njegovih krikov ne bo nihče poslušal.

Nekateri od novih vzorcev naše filmske tiskarne so potiskani na surovi laneni tkanini in so zelo zanimivi. Ze od nekdaj velja lanena tkanina kot plemenita tkanina, zato smo prav letos stremeli za tem, da jo ne izmalčimo z raznimi barvami, temveč le primerno in okusno potiskamo, ohranimo pa njen karakter, katerega nima nobena druga tkanina iz naravnih ali umetnih vlaken.

Nadaljnja novost letošnje tiskane kolekcije so novi prti in nadprti ali superprti, kakor jih pač imenujemo. Ti prti so zato, da se pogrnejo čez mizo pred serviranjem kosila ali večerje oziroma malice ter se jih potem zopet pobere. Velikost teh nadprtov je 30 × 70 in se jih dosti lažje pere, kakor prte 140 × 150. Nadprti so zelo lepi in v okusnih barvah. Navdušenje zanje je že sedaj veliko in prepričan sem, da si bo vsakdo želel imeti doma vsaj eno garnituro (4 komadi) nadprtov.

Podobno kakor tkalnica je tudi filmska tiskarna izdelala nekaj novega, doslej pri nas neznanega — tiskane brisalke z lepimi vzorci, ki bodo navdušili vas ali vaše otroke. Potiskana brisalka odslej ne bo več samo cunjka neke v kotu kuhinje ali celo skrita v nekem predalu, temveč bo dekorativni kos opreme gospodinje, ki bo s tem olepšala svoje kraljestvo.

Uprava podjetja je skupno s tehničnim sektorjem v Induplati napravila pozitivno revolucijo v svojih proizvodih. Prepričani smo, da bomo s tem v še večji meri pridobili trg in tako zadovoljili potrošnika, za katerega končno proizvajamo.

Zaključno naj omenim, da so tudi cene novim izdelkom vsem dostopne.

Lado in Otmar

Naš dom ob Jadranu

Nekaj let nazaj skoro nismo srečali v naših letoviških krajih delavcev in nižjih uslužbencev, posebno pa ne delavcev iz našega kolektiva. Zaradi tega smo tudi izgubili interes za naš dom, ki smo ga posedovali v Poreču. Verjetno bi bil še danes v naših rokah, če bi ga tedaj več uporabljali člani našega kolektiva.

Tekom let se je temeljito izpremenila miselnost naših ljudi v tem pogledu, prav tako pa se je izboljšal ekonomski položaj zaposlenih ljudi. Danes se je število članov kolektiva, ki dejansko preživljajo svoj dopust na oddihu, bodisi na letovišču ali pri znancih, močno dvignilo. To pomeni, da se je proces sproščanja delavcev v tej smeri že začel in zajel pomemben odstotek ljudi. Tako je tudi prav!

Ker smo to spremembo občutili, smo v okviru »skrbí za človeka« sprostili akcijo za gradnjo počitniškega doma. Ta gesta je bila pri našem kolektivu toplo sprejeta. Da je temu tako, dokazujejo tudi rezultati ankete. Vprašanje je bilo, kje naj se zida dom, ali v slovenskem ali hrvaškem Primorju. Skupno je

bilo anketiranih 801 zaposlenih, od katerih se je odločilo 555 za slovensko in 211 za hrvaško Primorje. Tistih, ki se niso mogli odločiti niti za eno niti za drugo lokacijo, pa je bilo 35. Ohrabreni z odločitvijo kolektiva smo po dolгих iskanjih našli primeren kraj za naše ljudi, to je Umag.

Naš dom bo stal na obali sam, vendar ne predalet od gostinskih in ostalih objektov. Imeli bomo svoj zalivček s peskovito in plitvo plažo, primerno za neplavače in otroke. Navdušeni plavalci pa bodo imeli primerno mesto oddaljeno le 100 m od naše obale. Skupina naših zunanjih delavcev je že opravila pionirsko delo, ko je zgradila in obnovila nekdanjo cesto, ki vodi do naše parcele. Podjetje »Napredak«, s katerim smo podpisali pogodbo, je že pričelo z delom. Predvidoma bodo zidarska dela končana do konca maja, dom pa bo vseljiv v poznem poletju. Upajmo, da se bodo družine naših sodelavcev že v letošnjem letu naužile vseh dobrot, ki nam jih nudi bivanje ob našem Jadranu.

K. M.

V rojstni hiši aspirina

(Piše O. Lipovšek)

Zataknilo se je

V naši filmski tiskarni smo vse do leta 1958 delali s polno paro. Obrat je osvajal nove vzorce in nove metode dela, trg pa naše izdelke. Pred letom dni pa se je zataknilo. Povpraševanje po naših tiskanih tkaninah je popustilo. V skladišču gotovega blaga so se pričele vedno bolj kopičiti zaloge potiskanega platna.

Na različnih sestankih smo obravnavali vprašanje nadaljnje obstoja naše tiskarne in vedno znova prišli do zaključka, da je treba najti novih idej in novih možnosti za nadaljnje delo. Nema lokrat so posamezni sklepi veljali le nekaj dni, kajti že čez kratek čas se je bilo treba prilagoditi novim zahtevam ali okolnostim. Edini, ki nam niso pokazali hrbta, so bili arhitekti, ti pa so naročniki, ki komercialno ne pomenijo dosti, so pa z druge strani najboljši dokaz, da niti kvaliteto, niti smiselno nismo slabi. Stik s trgovsko mrežo se nam je izjalovil, prišli pa smo do zaključka, da je treba narediti čim več novih vzorcev, ki bodo zanimivi predvsem za široko potrošnjo. Osvojeni so bili drobni rožasti vzorci na različnih tkaninah.

Tovariša iz tiskarne sta se v cilju analize trga napotila v Italijo in se vrnila z novimi idejami, sam pa sem se napotil v Nemčijo, da rešim vprašanje in danthreenskega tiska na polanene in lanene tkanine. Nadalje je bilo zanimivo vprašanje pigmentnega tiska z belo barvo za kombinacijo belo na belo za plastični izraz (belo jedkano in belo s pigmentom). Prvi del vprašanja smo rešili nekaj dni pred mojim napovedanim odhodom že sami, treba je bilo le še ugotoviti, kje je bila napaka, ker se ta prerada ponovi, kolikor ni znana. Nadalje so pri postopku nekatere malenkosti, katere človek prav zaradi nepomembnosti sprejema, so pa v celoti merodajne za dober izdelek.

Pri tem uvodu omenim še, da sem v tujini srečal celo armado tehnikov koloristov, ki so nabirali novih znanj pri proizvajalcih barvil in kemikalij ter se istočasno izpopolnjevali. V našem primeru se je to zgodilo še takrat, ko je bil že skrajni čas, da si človek pomaga na ta najenostavnejši način. Možnost, da bi našli rešitev s konzultacijo, je namreč popolnoma propadla, ker smo to varianto do kraja izkoristili, pa nam je vsak ekspert svetoval drugače in na žalost vsi napak. Seveda ti ljudje niso brez znanja, vendar v nekaj urah nihče ne more rešiti problema, ki po naravi dela zahteva nekaj dni za en postopek, da o ponovitvi sploh molčim.

Jarše — Köln

V soboto 27. septembra sem se odpeljal. V Jaršah sem se vsedel na TAMA in se s šoferjem, našim nabavljajem in otroškim vozičkom odpeljal do Ljubljane. Vozno karto sem imel že v žepu, kljub temu pa nam je s časom trda predla. Kratko slovo pred glavnim kolodvorom in že sem bil na peronu. Prva novica: vlak ima uro zamude.

Med čakajočimi sem našel dva znanca iz Maribora, ki sta potovala z enakim namenom kakor jaz v Manchester (Anglija). Moja pot je bila v primerjavi z njuno kratka, čeprav je trajala točno 24 ur z ekspresom. V Ljubljani sem si kupil še cigarete, časopise in bonbone in tako oborožen vstopil v vlak, ki pa ni imel niti zame niti za ostale potnike iz Ljubljane več prostora. Namestil sem se na hodniku ter med kopico prtljage in številnimi potniki še pred krajem prišel v stik z našimi cariniki. Pregled potnih listov in dokumentov je bil hitro opravljen in tudi s cariniki nisem imel težav. Slednji me je pobaral, kje sedim, nakar sem mu otožno odgovoril, da imam odmerjen prostor samo za stojšče, kjer se nahajam. Pri tem me ni vprašal niti kje imam svoj prtljago, kaj šele, da bi zahteval, da mu pokažem, kaj imam v njej.

Tako je hitro minil čas v družbi številnih carinikov in pri počasnem premikanju vlaka proti Jesenicam. Na Jesenicah smo kljub zamudi stali obveznih 30 minut, potem pa so nas prevzeli Avstrijci. V Podrožci smo stali tudi iz nedoločenega razloga in tam smo prvič dobili vroče hrenovke s slanimi cenami. Avstrijski obmejni organi so se nam pridružili šele, ko je vlak odpeljal dalje proti Beljaku. Tudi ta kontrola je bila hitro urejena. Vlak je vozil sedaj zelo hitro, ker je parno lokomotivo zamenjala električna. V Beljaku sem izstopil in počakal turističnega vlaka, ki vozi iz Celovca do Huck van Holand-a. Imel sem srečo, kajti ta vlak je bil skoro prazen, saj je pobiral samo pozne dopustnike s prelepega Vrbskega jezera. Udobno sem se namestil in zrl v gorski svet, kamor nas je vodila železna cesta. Iz tople Koroške smo prišli v nekaj urah v hladne Alpe mimo Malnita in Bad Gasteina ter ostalih svetovno znanih letovišč do Salzburga.

Noč je že legla nad pokrajino, ko so prišli nemški cariniki in obmejni organi v vlak. Avstrijscev sploh ni bilo. Nemški obmejni organ se je takoj obregnil

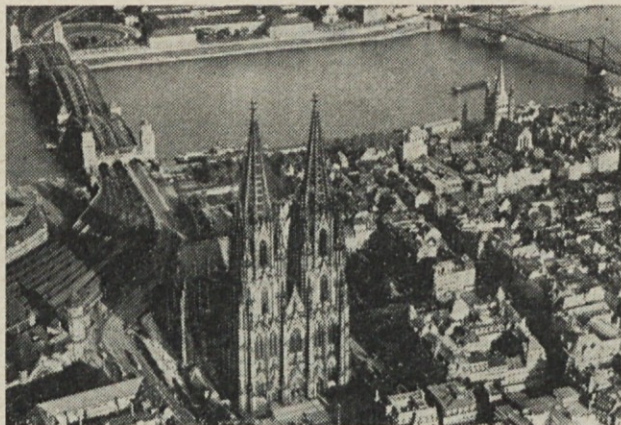

Köln — mesto ob Renu

vame, ker sem imel potni list FLRJ z veljavnostjo vstopa v Nemčijo do 27. septembra, in to je bil ta dan. Spotikal se je ob me ter mi na nevljuden način končno milostno dovolil, da nadaljujem potovanje. Obmejnemu policistu je sledil carinik, ki je po vsej verjetnosti hotel nadaljevati delo policista. Prvo me je vprašal za vso mojo prtljago, nato mi je začuden, da imam samo en kovček, tega do kraja pretaknil. Našel ni seveda ničesar in to ga je najbolj dražilo. Na ponovno vprašanje, če imam s seboj »slivovko«, sem postal tudi sam kratek z odgovori in edino 14 škatelj starih Zeta cigaret, ki niso roba za švercanje, mi je bilo dano v milost, da se z menoj pripeljejo v Nemčijo. Pregled mojega kovčka je trajal gotovo več kot 15 minut in ko je bil ta opravljen, je odšel, ne da bi pogledal ali vsaj kaj vprašal ostale potnike v oddelku.

Točno po voznem redu smo se odpeljali dalje proti Münchenu. Na tem odseku vozi vlak brez vmesnega postanka do 120 km na uro. Moji sopotniki (zakonca iz Kölna in neki gospod iz Lübecka) so me pomilovali zaradi obnašanja nemških obmejnih organov do mene in finale vsega je bil, ko mi je sopotnik iz Lübecka ponudil škatljo avstrijskih cigaret, kakršnih je on cel nahrbtnik »na moj račun« prešvercal v Nemčijo.

V München smo prispeli točno. 30 minut postanka sem porabil zato, da sem se sprehodil po peronu te

Köln — središče mesta

velike postaje. Kupil sem si tudi nekaj za jesti, popil sem obvezno Münchensko pivo ter se olajšan za nekaj nemških Mark vrnil v vlak.

Potovanje smo nadaljevali z zamudo 25 sekund. Enakomerno ropotanje vlaka me je uspavalo do Ulma, kjer smo bili o polnoči. Zunaj je bil mrz in dežela

je bila bela od ivja. V Štutgartu sem slišal samo napoved časa odhoda našega vlaka, vse ostalo sem preupal. Popolnoma zbujen pa sem bil že kratek čas kasneje in v Heidelbergu se nisem znašel, ker je postaja povsem nova in druge kot je bila stara, katero sem poznal. Vedno manjša je bila razdalja do cilja — Kölna. Mimo Mainza smo se vozili v Rensko deželo. V Koblenzu smo prekoračili Ren in nadaljevali pot na levem bregu Rena. V Koblenzu je vstopil neki poslanec nemškega Bundestaga in tega sem vprašal, če je Koblenz mesto, da je ekspres ustavil, kar mi je pa v svojem domišljavem ponosu na svoje mesto močno zameril.

Slikovita pokrajina ob Renu je bila zelo kratkočasna. Na reki so bili večji in manjši parniki. Zategli glasovi ladijskih siren so nemalokrat prekinjali nočno tišino.

Ob 7. uri zjutraj smo bili v Bonnu, potem, ko smo se še vmes ustavili v Bad Godesbergu, kjer živijo pretežno le ministri in ambasadorji ter univerzitetni profesorji. Bad Godesberg in Bonn sta silno lepi mesti. Obžaloval sem, da sem ju videl ravno v dežju, toda vremena niti Kranjci ne znamo spreminjati, kaj šele kdo drugi.

Uro kasneje sem prispel v Köln. Mogočni Dom in dež ter velemestni vrvež sta me sprejela vsega zaspalega in utrujenega.

(Se nadaljuje)

Naši obrazi

»Tudi kasneje bi še delala«

Človeku zatone v pozabo marsikateri dogodek, vendar so med njimi tudi taki, da se pač ohranijo v spominu dolgo vrsto let in jih je potrebno samo priključiti, da spet zaživijo pristno, živo, tako kot nekoč.

Koliko sprememb in koliko prijetnega je bilo povezano z neprijetnim od dneva, ki ga še danes dobro pomni tov. Gregorc Pavla, naša najstarejša tkalka. To je bil dan 16. 11. 1926. Takrat je namreč prvič prišla v »Induplati« z namenom, da bi se zaposlila. Bila je slabotno štirinajstletno dekletce, ki je moralo že v zgodnji mladosti prijeti za delo, ker jo domači niso mogli vzdrževati. V družini je bilo 13 otrok. Le zidarska dela so nudila očetu zaslužek, ki pa je bil prenizek za vzdrževanje tako številne družine.

Razumljivo, da so bile njene želje vse drugačne. Hotela se je izučiti za trgovko. Ta želja se ji ni izpolnila in k sreči danes ji tudi ni več žal. Po sprejemu, ki pa ni bil enostaven, saj ga je dosegla šele na razna priporočila, je kmalu pozabila na svojo prvotno željo in se temeljito poglobila v delo na tkalskih strojih. Njena sestra jo je učila in še dva brata sta bila prav tako zaposlena v »Induplati«. Torej pomoč je imela v svojih najbližjih. Morda je prav zaradi tega zelo vzljubila delo in tovarno.

Leta so potekala. Pavla je čedalje bolj spoznavala ljudi, stroje in tovarno. Tovarna ji je postala drugi dom, zlasti po smrti staršev. Napredna miselnost jo je vodila naprej, zlasti v temnih dneh pred začetkom II. svetovne vojne.

Večkrat želi biti sama in ji dobro de, ako ujame uro ali dve počitka čisto zase. To je razumljivo, ker delovni pogoji tkalke le niso lahki. Tako kot si želi

biti sama, si seveda želi biti tudi v družbi, zlasti s svojimi sodelavci in se z veseljem udeležuje tradicionalnih skupnih izletov, ali skupnih odhodov na oddih. Danes živi skupno s sestro v Mengšu, kjer je tudi rojena in kjer je preživela vse svoje dni. Ona je tista, ki zelo rada dela na enem delovnem mestu. Zadolvoljna je, če lahko ostane pri svojem stroju. Med nami se dobro počuti. Zna povedati, da je v podjetju včasih dobro, včasih pa tudi slabo, zlasti takrat, ko imamo slabši material. Takrat je prizadeta pri osebnem počutju in seveda tudi pri zaslužku.

Njeno zdravje je naravnost čudovito. Služi ji, a tudi sama resnično skrbi zanj. Le oči, da, oči in živčno je nekam utrujena, pa vendarle še polna volje in želje zdržati štiri leta do upokojitve.

»Tudi kasneje bi še delala!« pove z iskreno željo. V vsem času dela se ji ni zgodila nobena nesreča. Zelo je previdna in upošteva varnostne predpise. Zaradi slabih vremenskih prilik se pritožuje zlasti takrat, ko zapiha ostra burja, z njo dež in sneg.

»Mengeš res ni daleč, ampak v slabem vremenu težko pridem v tovarno!« obrazloži malce nejevoljno.

Torej še štiri leta.

Z željo, da bi se v tem času čimboljše počutila med nami in da bi z veliko sreče in zdravja opravljala svoje častno delo še naprej, se ji lepo zahvaljujemo za njeno vztrajnost in požrtvovalnost, ki je bila v tem času, kar je v naši tovarni, nadvse plodna, saj je vzgojila ob sebi nad petnajst tkalk.

Še enkrat mnogo uspeha pri delu in veliko zadovoljstva v osebnem življenju.

Iz meseca v mesec

JOŽEFI KOKALJEVI V SLOVO

V jutranjih urah 3. januarja 1959 je smrt iztrgala iz naše srede Jožefo (Pepco) Kokaljevo.

Rodila se je 15. marca 1913 v Kamniku. Bila je drugi otrok družine Gerkman. Svojo mladost je preživljala v svojem rojstnem kraju, katerega pa je morala zapustiti in se z delom prebijati skozi svet in življenje. Naša sodelavka je postala leta 1938. Poročila se je s tovarišem Viktorjem Kokalom ter stanovala v Domžalah. Skoro dve desetletji je hodila iz Domžal v Induplati na delo. Zaposlena je bila v pripraviljalnici.

Med vojno je ostala sama. Mož je odšel v partizane in se boril za svetle ideale socializma. Vendar tudi pokojni Jožefi partizanska pota niso ostala neznanca. Borila in trpela je skupaj z možem in borci.

V povojnem času je večkrat tožila o bolečinah v želodcu. Delno se ji je zdravje izboljšalo, ko se je z možem preselila pred tremi leti v Zgornje Jarše 10. Dolga pot je bila odpravljena, toda bolezen ni popustila. V zadnjem času je bila dvakrat operirana, toda zaman. Telo, navajeno težkih dni, je klonilo pred zahrbtno boleznijo. Le njeno srce se je upiralo temu, kar se je zgodilo 3. januarja ob 5. uri in 15 minut.

Umrla je tiho, kakor je bilo tiho njeno življenje. Pota, po katerih je hodila, jo ne bodo več vodila. Tudi žvrgolenja ptic ne bo več poslušala. Ostal nam bo le najlepši spomin nanjo.

Njenim svojcem izrekamo ob bridki smrti Jožefe Kokaljeve naše iskreno sožalje.

ZAHVALA

Iskreno se zahvaljujem za izkazano pomoč ob bolezni svoje, sedaj pokojne žene, zdravniškemu osebju ter tovarišicama Debevc Mileni in Gerkman Heleni. Zahvaljujem se nadalje vsem, ki so na njen mrtvaški oder poklonili cvetje in jo pospremili na njeni zadnji poti.

Viktor Kokalj

KAKO SMO DELALI V MESECU NOVEMBRU 1958

Izpolnitev količinskega plana:

predilnica	103.7%
tkalnica	108.3%
gasilske cevi	75.2%

Izpolnjevanje norm je bilo sledeče:

predilnica	121.7%	— v normi delalo 287 del.
tkalnica	114.6%	— v normi delalo 399 del.
oplemenitilnica	110.4%	— v normi delalo 68 del.
tiskarna	120.0%	— v normi delalo 11 del.

Povprečno doseganje norm za vse podjetje je bilo 115.5% in je v normi delalo 765 delavcev.

Konec novembra smo imeli vseh zaposlenih 1096 in 11 javencev. Produkcija je potekala normalno in brez zastojev.

NESREČE V DECEMBRU

NEPAZLJIVOST IN NEPOUČENOST STA ZOPET OPRAVILA SVOJE!

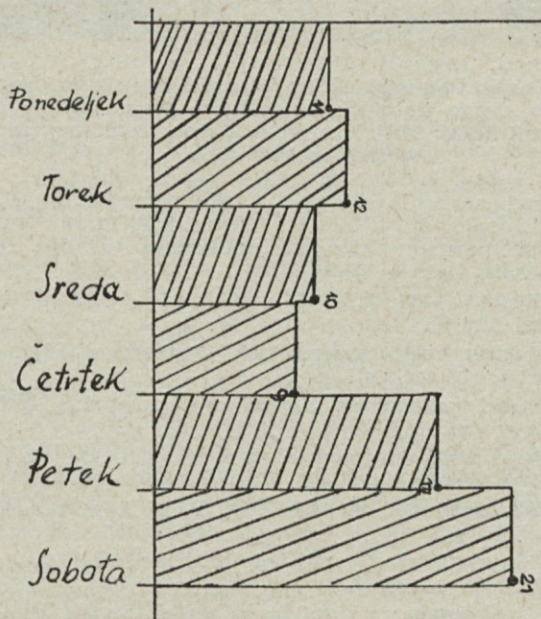
Od 2. decembra do vključno 28. decembra smo zopet zabeležili 8 nesreč. V predilnici smo zabeležili 1 nesrečo, v tkalnici 3 in v ostalih oddelkih 1. Na poti z dela pa so se ponesrečile 3 osebe.

Tokrat ne bom obravnaval posamezne nesreče, ampak se bom razpisal o diagramu, ob katerem se naj zamisli vsaka delavka oziroma vsak delavec sam.

Poglejmo ta diagram in videli bomo, da se je v ponedeljek ponesrečilo kar 11 ljudi. V torek je število nesreč narastlo na 12. V sredo in četrtek je padlo na 10 oziroma 9, v petek pa se zopet močno dvignejo na 17 in v soboto celo na 21.

Kako si naj to razlagamo. V ponedeljek in torek so mnogi z mislimi še vedno pri nedelji, proti koncu tedna pa so utrujeni. Morda je temu tako, morda pa ni. To bodo vedeli najbolje tisti, ki so se ponesrečili. Nam seveda ni to vseeno in pri teh rezultatih ne smemo ostati brezbrizni. Treba je nekaj ukreniti — karkoli; le ljudje se ne smejo ponesrečiti v tovarni. Vsaka nesreča je kot prvo udarec za ponesrečenca in za krog ljudi s katerimi živi, to je njegova družina. Vse kaže na to, da se ljudje tem manj kontrolirajo, čim bolj utrujeni postajajo ali z drugimi besedami povedano, »ljudje prenehajo varno delati« in — nesreča je tu.

Zanimivo je tudi, da je ob sobotah največ nesreč. V prihodnji številki bom navedel še druge grafikone, ob katerih bomo lahko nadalje razpravljali in upam, da bodo le-ti že dokazani.

Ko boste čitali te vrstice, mislite vedno na naš napotek:

»MISLIMO, KAKO DELAMO«

To naj spremlja vsakega našega člana pri delu. Zato tudi želim ob novem letu, da bi bilo nesreč čim manj in srečnejši bomo vsi skupaj. Janez Strojani

ŠPORT IN ŠAH

NAJBOLJŠI ŠAHISTI SVETA

Vsi vemo, da sodijo naši šahovski mojstri med šahovsko elito na svetu. Razen Sovjetske zveze se nam ni ustrašiti nobenega nasprotnika na svetu, kar so naši mojstri ponovno dokazali v Münchenu na nedavni šahovski olimpijadi. V Münchenu smo prepričljivo zasedli drugo mesto. V znak priznanja našim šahistom, je šahovska zveza organizirala v Jugoslaviji medconski turnir leta 1958 v Portorožu in bo organizirala letos turnir kandidatov za svetovnega šahovskega prvaka. Igrali bodo polovico turnirja na Bledu, po sedem kol pa v Zagrebu in Beogradu. To je nedvomno lepo priznanje naši domovini.

Medconski turnir predstavlja v borbi za šahovski prestol četrtfinale. Na tem turnirju se srečajo prvoplasirani s conskih turnirjev, ki se igrajo po vsem svetu. Zato se zgodi, da v posamezni coni, ki ima na razpolago več močnih mojstrov, poedini odpadejo, plasirajo pa se za medconski turnir prvoplasirani iz šibkejših con, ki so relativno slabši šahisti. Na ta način so se letos v Portorožu zbrali šahovski velikani in

Najmočnejša šahovska ekipa sveta (SSSR): sedita: levo Smislov, desno Botvink — svetovni prvak, stojijo z leve proti desni: Talj, Bronstein, Keres, Kotov-kapetan moštva in Petrosjan

tudi novi neznani »talenti«, v skupnem številu 21. Med nastopajočimi je bilo 11 velemojstrov in 10 mednarodnih mojstrov. Navajam udeležence turnirja že po končnem vrstnem redu:

1. Ruski velemojster Mihail Talj, 13,5 točke ali 67,5 %.
2. Jugoslovanski velemojster Svetozar Gligorič, 13 točk ali 65 %.
3. Ruski velemojster Tigran Petrosjan, 12,5 točke ali 62,5 %.
4. Madžarski emigrant — med. mojster Benkő, 12,5 točke ali 62,5 %.
5. Ameriški med. mojster Bobby Fischer, 12 točk ali 60 %.
6. Islandski med. mojster Fridrik Olafson, 12 točk ali 60 %.

Za svoj uspeh na turnirju so prejeli Benkő, Olafson in petnajstletni Fischer velemojstrski naslov.

Sedmo do enajsto mesto so z enakim rezultatom dosegli velemojstri Bronstein (SSSR), Matanovič (Jugoslavija), Szabo (Madžarska), Auerbach (SSSR) in Pachman (ČSR). Argentinski velemojster Panne je bil šele dvanajsti.

Že iz tesnih razlik med udeleženci je razvidno, da so bile borbe težke. Največ zmag na turnirju so do-

segli Talj, Gligorič in Olafson, in to po osem. Samo po eno partijo so izgubili sovjetski velemojstri Talj, Bronstein in Petrosjan, največ remijev pa je imel sovjetski velemojster Bronstein, in to 15. Prvih 12 plasiranih v Portorožu res lahko prištevamo med najboljše šahiste na svetu. Od teh se je prvih 6 plasiralo za polfinale borbe za svetovnega prvaka, to je za turnir kandidatov. Na ta turnir imata direktni vstop še sovjetska velemojstra Smislov in Keres. Tako bo turnir kandidatov res zbral najboljše šahiste sveta. Osem velemojstrov se bo borilo za prvo mesto in s tem za pravico, nastopiti v dvoboju proti svetovnemu prvaku Botvniku (SSSR). Ta dvoboj je šele pravi finale in zmagovalce je svetovni prvak.

Letos bomo lahko prisostvovali borbam na turnirju kandidatov, ki bo na Bledu in v Zagrebu ter Beogradu.

Kdor je v zadnjem času zasledoval uspehe posameznih šahovskih velemojstrov na mednarodnih turnirjih, olimpijadi in mednarodnih dvobojih, bi iz navedenih lahko izluščil petorico trenutno najboljših in najmočnejših igralcev šaha na svetu. Ta petorica bi bili sovjetski velemojster Botvink (sedanji svetovni prvak), Smislov, Keres in Talj ter jugoslovanski velemojster Svetozar Gligorič. Lahko smo ponosni, da med največje šahiste na svetu lahko prištevamo našega Gligoriča. Težko je predvideti zmagovalca turnirja kandidatov, vendar smatram, da imajo realne možnosti za osvojitve prvega mesta in s tem tudi možnosti doseči naslov svetovnega prvaka, predvsem Smislov, Talj in naš Gligorič. Kako pa bo, bomo videli, ker so tudi v šahu presenečenja vedno mogoča. Kdo bi si mislil, da bo petnajstletni Bobby Fischer postal prvak ZDA in da bo uspel v Portorožu ter se uvrstil med kandidate za svetovnega prvaka. Prav tako kot on je presenetil tudi mladi Islandec Olafson, star 23 let. Obema je uspelo prehiteti znane in rutinirane velemojstre. Med »veličinami« pogrešamo ameriškega velemojstra Reshewskega, ki je bil proglašen za šahovskega prvaka zapadnega sveta, ker je na vseh prejšnjih turnirjih kandidatov ogrožal šahovski prestol — uspelo mu pa ni. Svojo udeležbo v Portorožu je odpovedal in, kakor izgleda, se ne počuti več tako močnega ter se raje izogne preostrim nasprotnikom.

Naše želje na turnirju kandidatov bodo pri državnem prvaku Gligoriču, da bi mu omogočile njegov najlepši in največji šahovski uspeh, ki bi izpopolnil že itak velik in pester šopek njegovih dosedanjih zmag.

dr. J. F.

NEKAJ ZA DOBRE RAČUNARJE

Eden od slavnih matematikov, po katerem so še danes ohranjena dela o enačbah, je živel v 4. stoletju v Aleksandriji. Bil je to Diophantus. Na njegovem nagrobnem kamnu so arheologi našli napis, ki se takole glasi:

»Ta nagrobnik prekriva grob Diophantusa. Pogledajte čudo! O umetnosti umrlega nas uči stari kamen. Da postal fantič je, mu Bog poklonil šestino je življenja; še dvanajstino zraven in že mu je pognal prvi mah pod nosom. Ko je pretekla sedmina njegovega življenja, je sklenil zakonsko zvezo in po petih letih se mu rodil je sin. Toda, o joj!

Preden otrok je ljubljeni dosegel polovico očetovih let, je umrl. Še štiri leta je oče v žalosti prenašal bolečino in samo znanosti živel.

SEDAJ PA POVEJ STAROST, KI JO JE DIOPHANTUS DOSEGEL!

Naše bralce opozarjamo, da bomo med reševalce, ki bodo oddali pravilno rešitev v uredništvo do 25. januarja 1959, po žrebanju razdelili tri nagrade v skupni višini 500.— din.

ZANIMIVOSTI

Na svetu je skupno 8 milijonov slepih, od katerih jih na Azijske dežele odpade 5 milijonov.

Zaradi bolovanja se v naši državi letno izgubi 150 milijard dinarjev.

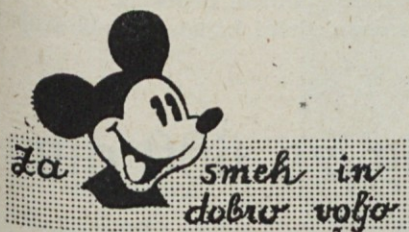
V New Yorku, največjem mestu sveta, živi več Italijanov kakor v Rimu, več Poljakov kakor v poljskem mestu Krakowu in več Ircev, kakor v glavnem mestu Irske, Dublinu.

Najdaljša ulica na svetu se imenuje Brodway v New Yorku in je dolga celih 29 km.

Anglija, bogata dežela na kulturnih tradicijah, predvsem na književnem področju, ima samo en književni časopis.

Medtem ko je znašalo število zdravnikov v naši državi leta 1945 okoli 3500, se je to število dvignilo deset let kasneje že na 10 000; zanimivo bi bilo vedeti, koliko jih je že danes.

Na področju Jugoslavije je okoli 10 000 gostinskih lokalov; od tega 2100 restavracij, 3193 gostiln in 4500 krčem, medtem ko je menz samo 530.

VESELA KRONIKA

Sem djala, da ne more novo leto pričeti brez mene ravno tako, kakor ne more mati brez otroških doklad shajati. Vseeno si pa le lažje zamislim prvo številko Konoplana brez vesele kronike, kakor tisto tovarišico v tkalnici, ki je dobila otroško doklado za svojega otroka, čeprav je sama še »punčka«. No ja, pa je bilo dekle kot je treba in je vrnila doklado — se le najdejo poštenjaki — četudi

takih ne manjka, ki jim televizijski kabli prav pridejo, in ga pač tam vzamejo, kjer je. Tako je nekdo skrajšal kabel od antene v Zgornjih Jaršah 10 za osem metrov. Najbrž ga bo rabil za hula hop obroč, ki bo po vsej verjetnosti prišel na spored plesnih vaj,

katere naša mladinska organizacija prireja za mladino bivšega kamniškega okraja. Ni pa gotovo, če ne bodo ta kabel uporabili kot vrv, da bo mogoče priti v notranje prostore naše menze oziroma v stanovanja, ki so nad menzo. V kolikor pa bo za plezanje s pomočjo vrvi premalo prostora, potem bo treba najti

modernejši način, kako priti v prvo nadstropje, in to je samo še helikopter.

No, ker smo pri plesnih vajah, bi predlagala, da bi si jih ogledali še naši funkcionarji. Ni sicer nujno, da so to Slovenci, lahko bi bil tudi kakšen inozemec, saj vsega kar se tu govori, tako ni mogoče najti v nobenem slovarju. Tudi v knjigah za lepo vedenje še niso vsega zabeležili, kar se lahko človek nauči na plesnih vajah. Zato, kdor se želi izpopolniti, naj le pride v Jarše.

Je pa težko s tako rečjo, ker so nekateri tako zaposleni z delom, da še na seje ne utegnejo priti, ker hišo zidajo. Dobro, da vsi tega ne delajo, sicer bi lahko zaprli naš tekstilski kšeft.

Aleksa Dundič je za plakaterje naše kino uprave tudi pojem svoje vrste. Plakater je namreč napisal, da je to pustolovski film, meni pa je znano, da je bil Aleksa Dundič jugoslovanski narodni heroj v oktobrski revoluciji in ne pustolovec. Za oni drugi film pa tudi vem, da ni zabavni, ampak da je to tragedija, tisti film namreč »Žena dneva«. Malo je le treba paziti, kaj se napiše na plakate, saj jih mnogi čitajo in po tekstu presodijo, kaj je na sporedu.

Ob koncu leta sem bila tudi postavljena v inventurno komisijo za popis škricov, in verjemite mi, da sem imela težko nalogo. Poslužila sem se telefona — pa brez uspeha. Vse je bilo navzkriž. S slušalko v roki sem se nato napotila v posamezne kanclije, pa sem ravno še ujela del tiste pesmi »kufre gor, kufre dol«. So naši fantje šli blagajno malo skrajšat, luknje v zid delat ter podobne reči.

Še omare predelajte, da boste imele obleke kam spraviti, sem svetovala in šla gledat, kaj še delajo. Dolgo nisem upala ostati v novih pisarnah, ker bi se lahko zgodilo, da bi te mogoče zmerili in pri glavi ali pri nogah malo odpilili. Če že tako, sem se branila, potem samo pri glavi, ker z nogami samo do tal (in to točno) sežem. Že osmo leto mi teče, kar sem v tovarni, sedaj pa se le ne spoznam več prav, kod in kam. Ne samo to, še strah sem imela, da me kje ne zazidajo, ko to reč s tako naglico delajo, da človek

občutek za čas izgubi, kot je na koncu starega leta tov. direktor menil. Sem ga malo potolažila, pa me je povabil v svojo pisarno in glej ga spaka, ko sem odšla, sem se v sliko zaletela. Kaj pa ti je, mi je rekel, pa sem rekla, grem za drugimi. Ja, pa ne tukaj — tamle so vrata, jih ne vidiš, me je nagovoril v nadaljevanju. Sem se oprostila prav vljudno, rekoč, sem hotela po isti poti kot onele tam, kjer spodaj piše — Žene odhajajo.

Že čisto proti koncu sem občudovala salomonski rešitvi vprašanja, da sme kartoteko pri inventuri uporabljati tisti, ki inventuro dela, ker on s kartoteko nima opravka, čeprav mi je znano, da jo ima na svoji pisalni mizi. Ja, je le dobro, če se odkrije take ljudi, prav bi bilo, da se jih tudi pri inventuri zapiše, da ne gredo v pozabo.

Še Dedka mraza grem počakat. Pa so mi rekli, da ga v Jarše ne bo. Kako hudirja pa to? Saj še tiste kolektive obišče, ki imajo samo 40 zaposlenih, pa ne bi nas, ko nas je 1100? Ta je pa lepa! Pa ga res ni bilo. Zato sem se v vrsto postavila s predšolskimi otroki. Pa sem bila prevelika in nisem nič dobila. Bila

sem prepričana, da bo na me kaj odpadlo, ko imam tako dolg jezik, pa ni bilo nič; ko pa sem zvedela, da so bili samo bonboni, sem se oddahnila, ker bi se lahko zgodilo, da bi ob resnični zmešnjavi dali nam arenije, ker so sosedom pri Leku flanelo razdelili.

S tem drobižem se poslavljam v prepričanju, da bo moja malha tudi letos zopet polna,

zato se toplo priporočam

Vaša Špelca.

Personalne spremembe

V tkalnico so vstopile:

1. Banič Ljudmila, z dnem 2.12.1958.
2. Henigman Zofija, z dnem 2.12.1958.
3. Jankovič Ana, z dnem 2.12.1958.
4. Motoh Marija, z dnem 2.12.1958.
5. Urankar Angela, z dnem 2.12.1958.
6. Omejc Štefka, z dnem 4.12.1958.
7. Sankovič Cilka, z dnem 4.12.1958.
8. Ščančar Elizabeta, z dnem 4.12.1958.
9. Špacapan Ana, z dnem 4.12.1958.
10. Zanoškar Marinka, z dnem 4.12.1958.
11. Lipovšek Ivanka, z dnem 22.12.1958.

V predilnico je vstopil:

12. Osvald Silvo, z dnem 22.12.1958.

Izstopili so:

1. Lenček Albina, tkalka, z dnem 30.11.1958 — upokojena.
2. Kosmač Ljudmila, z dnem 30.11.1958, navijalka — samovoljno zapustila delo.
3. Borštinar Dušan, z dnem 30.11.1958, tekstilni tehnik — na lastno željo.
4. Kokalj Daniel, z dnem 30.11.1958, iz mokre predilnice — na lastno željo.
5. Jež Marija, z dnem 15.12.1958, iz tkalnice — na lastno željo.
6. Trojar por. Malin Ljudmila, z dnem 18.12.1958, iz tkalnice — samovoljno zapustila delo.
7. Šimenc Cecilija, z dnem 20.12.1958, iz tkalnice — upokojena.

Poročila se je

Hrovat Angela por. Obreza, iz motovilnice.

Iz uredništva

Uredništvo »Konoplana« poziva vse zunanje naročnike našega glasila, da do 15. marca 1959 poravnajo naročnino

200.— DIN ZA LETO 1959.

Naročnino so dolžni poravnati vsi naročniki, ki prejema naš list na lastno željo in nimajo pravice, prejemati ga brezplačno. Uredništvo opozarja, da bo prekinilo dostavo vsem onim, ki naročnine do tega roka ne bi poravnali.

Kdor bo naročnino poravnal kasneje ali postal naš naročnik kasneje, iz tehničnih razlogov ne more zahtevati, da mu uredništvo »Konoplana« dostavi že izišle številke letošnjega (VIII.) letnika.

POSTANITE ČLAN

Prešernove družbe

in prejeli boste konec leta 1959 za redno članarino 360 dinarjev:

1. KOLEDAR za leto 1960.
2. France Bevk: VIHARNIK, zgodovinska povest.
3. Hans Ruesch: NA VRHU SVETA, roman z daljnega severa.
4. Venceslav Winkler: POT NA LISEC, mladinska povest.
5. Fr. Planina: NAŠA DOMOVINA JUGOSLAVIJA, poljuden oris, bogato ilustriran s petbarvnim zemljevidom Jugoslavije. Za doplačilo 150 din prejme lahko vsak član eno od naslednjih knjig:
6. A. Polenec: ŽIVALSKI SVET. (Srečanja z živalmi planin in obtečajnih predelov.)
7. Ing. M. Tavčar in Iv. Špolar: DOMAČA DELA IN POPRAVILA, praktični priročnik. Kdor naroči obe dodatni knjigi, ju dobi skupaj za 240 din.

Torej

7 knjig za 600 din

prejme vsak, ki se vpiše do 5. aprila 1959 v članstvo Prešernove družbe in plača do 5. julija 1959 vse obroke. Vsak tak član bo razen bogate in zanimive knjižne zbirke deležen še bogatega nagradnega žrebanja.

SPORED FILMOV KINA INDUPLATI

- 14.—15. januar: »Džubili«, ameriški barvni western film.
- 17.—18. januar: »Mož brez zvezde«, ameriški barvni western film.
- 21.—22. januar: »Vohunski lov«, ameriški vohunski film.
- 24.—25. januar: »Visoki jahač«, ameriški western film.
24. januar: »Velika pustolovščina«, švedski film. Posebna predstava za mladino.
- 28.—29. januar: »Novoletna žrtev«, kitajski barvni film.
30. januar — 1. februar: »Ne zanikam svoje preteklosti«, mehiški barvni film.
- 4.—5. februar: »Rafal v nebo«, jugoslovanski film.
- 7.—8. februar: »Dawy crockett«, ameriški barvni western film.
- 11.—12. februar: »French can can«, francoski barvni, zabavni film.
- 14.—15. februar: »Težave s Haryjem«, ameriški barvni wistawision film.

Uprava kina Induplati.